ഗവേഷണവും പ്രബന്ധരചനയും

എൻ. അജയകുമാർ
റിട്ട.. പ്രൊഫസർ, കാലടി സർവകലാശാല

സംഗ്രഹം

മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യ ഗവേഷണചരിത്രത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വിഷയ സ്വീകരണം മുതൽ പ്രബന്ധരചനവരെയുള്ള ഗവേഷണ പ്രക്രിയയ്ക്കു പിന്നിലെ യുക്തിയും സമീപനവും നിലപാടും വിശകലനം ചെയ്യുന്നു.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: ആശയവ്യവസ്ഥ- സിദ്ധാന്താഭിമുഖ്യം - ബന്ധ കല്പനകൾ - നിഷേധത്തെളിവുകൾ - ജ്ഞാനോല്പാദനം - വിമർശനാത്മകജ്ഞാനം - സൈദ്ധാന്തികസമീക്ഷ - വീക്ഷണപദ്ധതി - സങ്കല്പന പരചോദ്യങ്ങൾ

സർവകലാശാലകളും കലാലയങ്ങളിലെ ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളും നല്കുന്ന സൗകര്യങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുള്ള മലയാളഗവേഷണം ഇപ്പോൾ മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്ത വളർച്ച കൈവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സർവകലാശാലകളുടെ എണ്ണം കൂടി. ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളുള്ള കലാലയങ്ങളുടെ എണ്ണവും വർദ്ധിച്ചു. പരപ്പുകൂടിയപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി ഗുണനിലവാരത്തിൽ കുറവുസംഭവിക്കുന്നുണ്ടാവും. അതു തിരിച്ചറിഞ്ഞ് പരിഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടത് ഗവേഷണമേഖലയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ ചുമതലയാണ്. ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരിൽ ആ ഉത്തരവാദിത്വബോധം വളർന്നുവരുന്നതിന്റെ ഒരു സൂചനയാണ് ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്ര (research methodology) ത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്തകാലത്ത് പരിഗണനീയമായ തോതിൽ കണ്ടുവരുന്ന താത്പര്യമെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രബന്ധരചനയിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതെന്നു തോന്നിയ ചില കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്നത് ഈ രീതിശാസ്ത്രതാത്പര്യത്തിന്റെ

വെളിച്ചത്തിലാകുന്നത് നന്നായേക്കും.

മലയാളത്തിൽ ഗവേഷണത്തിനു സൗകര്യമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ ഇപ്പോൾ രീതിശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സെമിനാറുകളും ശില്പശാലകളും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഗവേഷണത്തിൽ രീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ മുമ്പെങ്ങും ഈ അളവിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വച്ഛന്ദതയെ തടയുന്ന നിയന്ത്രണമായി അതിനെ കണ്ടിരുന്നവരും കുറവായിരുന്നില്ല. 1961-ലാണ് കേരളസർവകലാശാലയിൽ നിന്ന് മലയാളവിഷയത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ച ആദ്യത്തെ ഗവേഷണപ്രബന്ധം വരുന്നത്. വി.ആർ. പ്രബോധചന്ദ്രൻ നായരുടെ 'കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം'. അതിന് പത്തുവർഷം മുമ്പ് മദ്രാസ് സർവകലാശാലയിൽ നിന്ന് കേരളത്തിലെ നാടോടിനാടകങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള എസ്.കെ. നായരുടെ പ്രബന്ധം വന്നു. കെ.എം. ജോർജിന്റെ രാമചരിതവും പ്രാചീനമലയാളവും എന്ന പ്രബന്ധവും. മലയാളത്തിൽ കാര്യമായ തോതിൽ ഔപചാരിക ഗവേഷണം തുടങ്ങിയിട്ട് അറുപതുവർഷമേ ആയുള്ളുവെന്നർത്ഥം. രീതിശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി മലയാളത്തിൽ ആദ്യത്തെ പുസ്തകം പുറത്തുവന്നത് 1976-ലാണ്. കെ. രാമചന്ദ്രൻ നായരും പി.വി. വേലായുധൻ പിള്ളയും സമാഹരിച്ച് കേരളസർവകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ' എന്ന പ്രബന്ധസമാഹാരമാണത്. ഗവേഷണവും വിമർശനവും തമ്മിലുള്ള അതിർവരമ്പിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകളും ഗവേഷണം കൂടുതൽ ധൈഷണികമായ പ്രവർത്തനമാണെന്ന വീക്ഷണവും അതിലെ ചില പ്രബന്ധങ്ങളിൽ കാണാനാവും. അക്കാദമിക് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന സാഹിത്യവിമർശനസമ്പ്രദായം മലയാളത്തിൽ സാന്നിധ്യമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ കാലവുമാണത്. എന്നാൽ അന്ന് കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചിരുന്നത് ആധുനികതാവാദനിരൂപണമാണ്. ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ് ഗവേഷണം സ്വന്തം മാർഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് കാര്യമായി ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. പക്ഷേ അന്നതിന് വലിയ സ്വീകാര്യതയൊന്നും കിട്ടിയിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഈ പുസ്തകത്തെ തുടർന്ന് 1981-ൽ ചാത്തനാത്ത് അച്യുതനുണ്ണിയുടെ സാഹിത്യഗവേഷണം പ്രബന്ധരചനയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. ശീർഷകം, അധ്യായവിഭജനം, കുറിപ്പുകൾ, ഗ്രന്ഥസൂചി മുതലായ രചനാപരമായ വിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന ഗ്രന്ഥമാണത്. മലയാളഗവേഷകരുടെയിടയിൽ വലിയ പ്രചാരം ലഭിച്ച പുസ്തകമാണത്. അതിന്റെ പരിഷ്കരിച്ച വിപുലീകരിച്ച

പതിപ്പ് പിന്നീട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1982-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കെ.എം. പ്രഭാകരവാരിയരുടെ ഗവേഷണപദ്ധതിയാണ് ഈ വിഷയത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥം. ആധുനികസ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ വൈജ്ഞാനിക പ്രവൃത്തി എന്ന നിലയിൽ ഗവേഷണത്തെ നോക്കിക്കാണുന്ന ഗ്രന്ഥമാണത്. ശാസ്ത്രീയവീക്ഷണം, യുക്തിചിന്ത, താർക്കികത മുതലായവ ഗവേഷണത്തിൽ പ്രധാനമാണെന്ന വീക്ഷണം അതിലുണ്ട്. ഭാരതീയവും പാശ്ചാത്യവുമായ തർക്കശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾ പരിചയപ്പെടുത്തുന്നത് ആധുനികഗവേഷണത്തിൽ അവ പ്രസക്തമാണെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്.

ഏതാണ്ട് ഈ കാലയളവിലാണ് മലയാളത്തിൽ എം.ഫിൽ കോഴ്സ് തുടങ്ങുന്നതെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. മദ്രാസ് സർവകലാശാലയിലും കേരളസർവകലാശാലയിലും 1976-ലും കോഴിക്കോട് സർവകലാശാലയിൽ 1977-ലും എം.ഫിൽ തുടങ്ങി. ഇപ്പോൾ എം.ഫിൽ കോഴ്സ് നിർത്തലാക്കാൻ കേന്ദ്രഗവൺമെന്റിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ നയരൂപീകരണകേന്ദ്രങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കഷ്ടിച്ച് അരനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രമാണ് മലയാളത്തിൽ എം.ഫിലിന് ഉള്ളതെന്നു പറയാം. പിഎച്ച്.ഡി.-ക്ക് രീതിശാസ്ത്രം ക്ലാസ്സിൽ പഠിപ്പിക്കാറില്ലെങ്കിലും എം.ഫിലിന് അതൊരു പാഠ്യവിഷയമാണ്. മേല്പറഞ്ഞ പുസ്തകങ്ങൾ അതിന് ഉപയോഗിച്ചുവന്നിട്ടുമുണ്ട്. എം.ഫിൽ. എടുത്തവരെല്ലാം തുടർന്ന് ഗവേഷണം ചെയ്യണമെന്നില്ലെങ്കിലും രീതിശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണ ഗവേഷണത്തിൽ പ്രധാനമാണെന്ന ബോധം എം.ഫിൽ പഠനം ഉറപ്പിച്ചുവെന്നു പറയാം.

പക്ഷേ, ആ കാലത്തൊന്നും—കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആറും ഏഴും എട്ടും ദശകങ്ങളിൽ—രീതിശാസ്ത്രചിന്തയ്ക്കോ ഗവേഷണത്തിനുതന്നെയോ പൊതുസമൂഹം വലിയ വിലയൊന്നും കല്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നതും ശരിയാണ്. അവയെ പരിഹാസത്തോടെ കണ്ടിരുന്നവരും കുറവായിരുന്നില്ല. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ എത്ര 'ക'ഉണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാണു മലയാളത്തിലെ ഗവേഷണമെന്ന് നമ്മുടെ ഒരു പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരൻ മദ്രാസിലെ ഒരു പൊതുവേദിയിൽ വെച്ചു പരിഹസിക്കുന്നത് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസത്തെ പരിഹസിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ല ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചത്. നേരെ മറിച്ച്, മലയാളഗവേഷണത്തെക്കുറിച്ച് സമീപകാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാമാന്യധാരണ ഓർമിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ്. ഇന്നാരും ഈ രീതിയിൽ മലയാളത്തിലെ ഗവേഷണങ്ങളെ പരിഹസിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പക്ഷേ, അന്നങ്ങനെയൊരു സാമാന്യധാരണ

പ്രബലമായിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം, പിന്നീട് ഏതാണ്ട രണ്ടു ദശകത്തോളം രീതിശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് മലയാളത്തിൽ പുസ്തകങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. നാം പരാമർശിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തന്നെ എം.ഫിൽ. പാഠപുസ്തകങ്ങളെന്ന നിലയിലാണ് പ്രധാനമായും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ മലയാളത്തിൽ രണ്ടുമൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായി. എം.വി. വിഷ്ണുനമ്പൂതിരിയുടെ ഗവേഷണപ്രവേശിക (2001), നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണന്റെ ഗവേഷണരീതിശാസ്ത്രം (2002), ഡി. ബഞ്ചമിന്റെ സാഹിത്യഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം (2009) എന്നിവ. പിന്നീട് ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം ദശകാവസാനത്തോടെ ചില രീതിശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തുവന്നു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാളസർവകലാശാല പുറത്തിറക്കിയ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. 'ഗവേഷണപഠനവും രീതിശാസ്ത്രവും അറിവുത്പാദനത്തിന്റെ പുതുവഴികൾ' (എഡി.: ടി. അനിതകുമാരി, രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, 2017), മലയാളഗവേഷണം ചരിത്രവും വർത്തമാനവും (എഡി: ടി. അനിതകുമാരി, അശോക് ഡിക്രൂസ്, 2019) എന്നിവ. തുടർന്ന് അശോക് ഡിക്രൂസിന്റെ മലയാളഗവേഷണം റഫറൻസിന്റെ രസതന്ത്രം, ഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിയും നീതിയും തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾ പുറത്തുവന്നു. അടുത്തകാലത്ത് രവിശങ്കർ എസ്. നായരുടെ 'സാഹിത്യഗവേഷണം സിദ്ധാന്തവും പ്രയോഗവും' പുറത്തിറങ്ങി. സാമാന്യമായി പറഞ്ഞാൽ ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രായോഗികവശങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രബന്ധരചനയുടെ ഔപചാരികതകളെപ്പറ്റിയുമാണ് ഇവയും പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ഗവേഷണം, രീതിശാസ്ത്രം എന്നിവയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഹാസം ഈ കാലയളവോടെ ഒട്ടൊക്കെ കുറഞ്ഞുവെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ഈ കാലയളവിൽ മലയാളപഠനമേഖലയിൽ സംഭവിച്ച ഒരു പ്രധാനകാര്യം 'തിയറി'യുടെ പ്രവേശമാണ്. സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുമ്പും മലയാളപഠനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തിയറി എന്നു പൊതുവേ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നത് ഘടനാവാദ-അനന്തരചിന്തകളാണ്. ഇക്കാലത്താണ് മലയാളം പ്രധാനമായും ഈ ചിന്താപദ്ധതികളെ പരിചയപ്പെടുന്നത്. മലയാളത്തിൽ ചിന്തയുടെ ആവിഷ്കാരം ഏറിയകൂറും സാഹിത്യത്തിലൂടെ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടാവാം, ഈ സിദ്ധാന്തങ്ങളെല്ലാം സാഹിത്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധികളായാണ് ഒരു പരിധിവരെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടത്. അതോടെ പഴയമട്ടിലുള്ള സാഹിത്യവിമർശനം മെല്ലെ പിൻവലിഞ്ഞുതുടങ്ങി. തൽസ്ഥാനത്ത് സൈദ്ധാന്തികവിശകലനങ്ങൾക്ക് പ്രാമുഖ്യമേറി. ഇത് ധാരാളം വിമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ ചില അഴിച്ചുപണികൾ

ആവശ്യമാണെന്ന ചിന്ത പ്രധാനമായി. മലയാളഗവേഷണമേഖലയെ നവീകരിക്കുന്നതിനും - അതിന്റെ സ്വഭാവം വിമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും - ഈ സിദ്ധാന്താഭിമുഖ്യം കാരണമായി. ഗവേഷണത്തിൽ സിദ്ധാന്തത്തിനും സിദ്ധാന്തീകരണത്തിനുമുള്ള സ്ഥാനം തിരിച്ചറിയപ്പെട്ടു. മുമ്പ് ഗവേഷണത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്പേരിന് ഒരു കനക്കുറവുവന്നു. ഗവേഷണത്തിൽ സിദ്ധാന്തത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും സജീവമായ ചിന്തയുണ്ടായി. സിദ്ധാന്തത്തെ ആത്യന്തികതത്ത്വമെന്ന നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു പകരം വിഷയത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായി കാണാൻ തുടങ്ങി. ഒരു കാര്യത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ പ്രാപ്തമായതും വിശദീകരിക്കേണ്ട വസ്തുതയിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമായതും പൊതുതത്ത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതുമായ ആശയവ്യവസ്ഥയാണ് സിദ്ധാന്തം എന്ന് സ്കറിയാ സക്കറിയ സിദ്ധാന്തത്തെ വിവരിക്കുന്നത് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസക്തമാണ് (2017: 48).

ഏതെങ്കിലും വിഷയമേഖലയിൽ അഗാധജ്ഞാനമുള്ളവർ ചില വാദഗതികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വളരെക്കാലമെടുത്തു ചെയ്യുന്ന തരം ഗവേഷണങ്ങളല്ല ഇന്ന് മലയാളത്തിൽ സാമാന്യമായി നടക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ളവ തീരെയില്ലെന്നല്ല പറയുന്നത്. പക്ഷേ, സർവകലാശാലകളിലെയോ കലാലയങ്ങളിലെയോ ഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ സമയബന്ധിതമായി നടക്കുന്നവയാണ് അധികം. നാലോ അഞ്ചോ ചിലപ്പോൾ ആറോ കൊല്ലമാണ് ഇതിന് അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളത്. പല ഗവേഷണങ്ങളും ആ കാലയളവിൽ തീരാറില്ലെങ്കിലും ഈ സമയപരിധി പ്രധാനമാണ്. എം.എ., എം.ഫിൽ എന്നിവയ്ക്കുശേഷം ചെയ്യുന്ന ഒരു കോഴ്സാണിത്. വിഷയമേഖലയിൽ അഗാധജ്ഞാനം ആർജിക്കുക, അതിൽ നിന്ന് ഗവേഷണപ്രശ്നം ഉന്നയിക്കുക, വേണ്ടത്ര സന്നാഹങ്ങളോടെ അത് പരിഹരിക്കുക എന്നതെല്ലാം ചുരുങ്ങിയ ഈ കാലത്തിനുള്ളിൽ വേണം. തീവ്രമായ പരിശീലനമില്ലാതെ അതു സാധ്യമല്ല. ഇതിന് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ പിന്തുണ ആവശ്യമാണ്. ഗവേഷണം ചെയ്ത് കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതകൾ പ്രബന്ധരൂപത്തിൽ എഴുതുന്നതിനും പരിശീലനം വേണം. പിഎച്ച്.ഡി.ക്ക് കോഴ്സ് വർക്ക് നിർബന്ധമാക്കുന്നതിന്റെ ഒരു കാരണം ഇതാണ്. വിദേശത്തെ പല സർവകലാശാലകളിലും ഇത് മൂന്നുവർഷം നീണ്ടുനില്ക്കുന്ന തീവ്രമായ പഠനമാണെന്ന് പ്രബന്ധരചനയെക്കുറിച്ചുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങളിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നമുക്ക് അത്രയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, പലപ്പോഴും അത് ചടങ്ങായി ചുരുങ്ങാറുണ്ടെങ്കിലും, കോഴ്സ് വർക്ക് നിർബന്ധമാണെന്നു വന്നത് നല്ല ലക്ഷണം തന്നെയാണ്.

മലയാളത്തിലെ രീതിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധേയമാണല്ലോ കെ.എം. പ്രഭാകരവാരിയരുടെ ഗവേഷണപദ്ധതി. വിജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന അത് ഗവേഷണത്തെ വൈജ്ഞാനികപ്രവർത്തനമായി കാണുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ സമീപനം ആധുനിക ലോകവീക്ഷണത്തിന്റേതാണെന്നതുകൊണ്ട് അതങ്ങനെതന്നെ ഇപ്പോൾ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നു സംശയമാണെങ്കിലും അതിലെ പല വിശദീകരണങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും പ്രസക്തങ്ങളാണ്. അച്ചടക്കത്തോടെയും യുക്തിബോധത്തോടെയുമുള്ള ചിന്തയ്ക്ക് അദ്ദേഹം വലിയ പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. അത് സ്വാഭാവികമായി വരുന്നതല്ല. പരിശീലിക്കാവുന്നതും പരിശീലിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇന്ത്യൻ തർക്കശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളും പാശ്ചാത്യതർക്കശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളും പ്രാധാന്യത്തോടെ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഗവേഷണത്തിൽ തർക്കശാസ്ത്രപ്രമാണങ്ങൾക്കു നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടെന്നാണാ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിലപാട്. അവ അതേ നിലയിൽ ഗവേഷണവിദ്യാർത്ഥികളെ പരിശീലിപ്പിക്കാനാവുമോ എന്നു സംശയം തോന്നാമെങ്കിലും അവയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവ് ചിന്തയുടെ സൂക്ഷ്മതയ്ക്ക് പ്രയോജനപ്പെടും. ഗവേഷണത്തിൽ പരികല്പന (hypothesis) യുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നതും പ്രസക്തമാണ്. വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർവധാരണയിൽ നിന്നാണ് പരികല്പനകൾ രൂപവത്കരിക്കുന്നത്. ഒരുവിഷയത്തിലേക്കുള്ള ആദ്യനോട്ടമല്ല, പൂർവധാരണകൾ ആർജിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയമേഖലയിൽ പുതിയ വാദഗതികൾ അവതരിപ്പിക്കലാണ് ഗവേഷണത്തിൽ വേണ്ടതെന്നർത്ഥം. മുൻ കാലപരിചയത്തിൽ നിന്നു ലഭിച്ച അറിവുകൾക്കു നിരക്കുന്നതാകണം പരികല്പനയെന്നും അത് അവ്യക്തമായിരിക്കരുതെന്നും നിഗമനങ്ങൾ സാധ്യമാകുന്ന തരത്തിലുള്ളതാവണമെന്നുമെല്ലാം വിശദീകരിക്കുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഒരധ്യായം നിർവചനം എന്നതാണ്. അറിയാത്ത ഒരു പദം മറ്റൊരാൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്ന ഒരു രീതി എന്നു ലളിതമായി പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്നു (മറ്റൊരു രീതി വിവരണം). തുടർന്ന് നിർവചനനിയമങ്ങൾ, നിർവചനഭേദങ്ങൾ, നിർവചനാതീതമായ പ്രതിഭാസങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു വിവരിക്കുന്നു. നിർവചിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുവിന്റെ അവശ്യഗുണങ്ങളേ നിർവചനത്തിൽ ഉണ്ടാകാവൂ, നിർവചനത്തിൽ അവ്യാപ്തി-അതിവ്യാപ്തിദോഷങ്ങൾ പാടില്ല, ഭാഷ എളുപ്പത്തിൽ അർത്ഥബോധം ജനിപ്പിക്കണം എന്നെല്ലാം നിർവചനനിയമങ്ങൾ സംഗ്രഹിക്കുന്നു. ഗവേഷണത്തിൽ ഇതെങ്ങനെ പ്രസക്തമാകുന്നു? ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന സങ്കല്പനങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും പദപ്രയോഗങ്ങൾ നിർവചിക്കുകയും വേണം.

അങ്ങനെയല്ലാതെ പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള സൂക്ഷ്മതക്കുറവ് പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും കാണാറുണ്ട്. അതുപോലെ പ്രബന്ധരചനയെ സംബന്ധിച്ച് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യം തന്നെയാണ് അനുബന്ധചതുഷ്ടയം. ഒരു ശാസ്ത്രം, ഇവിടെ വിജ്ഞാനം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആദ്യം തന്നെ അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള നാലു കാര്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കണം. വിഷയം, പ്രയോജനം, സംബന്ധം, അധികാരം എന്നിവയാണവ. അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിന്റെ സ്വഭാവവും പരിധിയും വിശദീകരിക്കുന്നതാണ് ആദ്യത്തേത്. വിഷയം ഏതുതരത്തിൽ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു വിവരിക്കുന്നത് രണ്ടാമത്തേത്. പരോക്ഷപ്രയോജനവുമാകാം. പ്രതിപാദ്യപ്രതിപാദകഭാവബന്ധമാണ് സംബന്ധം. പല സമീപനമാർഗങ്ങളിൽ ഏതു സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കണമെന്നർത്ഥം. ആർക്കുവേണ്ടിയാണു രചന എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് അധികാരം. ഈ നാലു കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ ധാരണയോടെ രചിക്കുന്ന പ്രബന്ധം അങ്ങനെയല്ലാത്തവയെ അപേക്ഷിച്ച് മേന്മയുള്ളതായിരിക്കും.

ശേഖരിച്ച വസ്തുതകളെ വർഗീകരിക്കുകയും വ്യവസ്ഥീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ഗവേഷണത്തിന്റെ ആദ്യപടിയാണ്. വ്യവസ്ഥീകരിക്കപ്പെട്ട വസ്തുതകളെ അവയുടെ പരസ്പരബന്ധം മുൻനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഈ വിശകലനത്തിലും അടുത്തപടിയായ വ്യാഖ്യാനത്തിലും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ പിന്തുണ ആവശ്യമായിവരും. വ്യാഖ്യാനത്തിനു നമ്മെ തുണയ്ക്കുന്ന ആശയവ്യവസ്ഥയാണു സിദ്ധാന്തം. ചിന്തിക്കുന്നതിനുള്ള മാതൃകകൾ എന്ന നിലയിലുമാണവ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പോസിറ്റിവിസം, പോസിറ്റിവിസാനന്തരചിന്തകൾ, ഇന്റർപ്രറ്റീവിസം, കൺസ്ട്രക്റ്റിവിസം, വ്യാഖ്യാനശാസ്ത്രം, സ്ത്രീവാദങ്ങൾ, വംശീയതയെയും വർണവിവേചനത്തെയും പറ്റിയുള്ള വ്യവഹാരങ്ങൾ, വിമർശനാത്മകസിദ്ധാന്തം, മാർക്സിസ്റ്റ് ചിന്താമാതൃകകൾ, ക്വീർ തിയറി എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിചാരമാതൃകകൾ സിദ്ധാന്തത്തെ രീതിശാസ്ത്രവുമായി കൂട്ടിയിണക്കുന്നു (Given, 2008: 870). ഇവയിൽ പലതും വസ്തുതകളുടെ വിശദീകരണത്തിന് നമുക്കും ആശ്രയിക്കാവുന്നതാണ്. ജാതിപോലുള്ള സംവർഗങ്ങൾ നമുക്ക് ഇവയോടു കൂട്ടിച്ചേർക്കാവുന്നതുമാണ്. ഒരു വിഷയത്തെ സമകാലികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന് ഇത്തരം ആശയവ്യവസ്ഥകളുടെ സഹായം ആവശ്യമായി വരും. ഗവേഷണത്തിൽ സിദ്ധാന്തം പ്രസക്തമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ അതേ അർത്ഥമാക്കുന്നുള്ളൂ; അഥവാ അത് അർത്ഥമാക്കുന്നുണ്ട്.

സർവകലാശാലാഗവേഷണം ലക്ഷ്യം വയ്ക്കുന്നത് വിജ്ഞാനോത്പാദനമാണല്ലോ. അത് വിമർശനാത്മകവിജ്ഞാനമാകേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്.

അതിന് ആശയവ്യവസ്ഥകൾ തരുന്ന ദിശാസൂചനകൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണന്നർത്ഥം.

അറിവിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആധുനികവീക്ഷണത്തിൽ വസ്തുനിഷ്ഠതയും യുക്തിഭദ്രതയും അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളായി. കണ്ടെത്തിയ അറിവ് അവതരിപ്പിക്കുന്നതിന് കഴിയുന്നത്ര അലങ്കാരരഹിതമായ ഭാഷ ആവശ്യമാണെന്നും കരുതി. ഇവയൊക്കെ വിലപ്പെട്ട ആശയങ്ങൾ തന്നെയാണ്. പക്ഷേ, വസ്തുനിഷ്ഠം-ആത്മനിഷ്ഠം, യുക്തി-ഭാവന എന്നീ ദ്വന്ദ്വങ്ങളെ തീർത്തും വിരുദ്ധങ്ങളായി കാണാനാവുമോ? ആധുനികതയുടെ വീക്ഷണപദ്ധതികൾ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന അനന്തരകാലത്ത് അവയെക്കുറിച്ച് വീണ്ടുവിചാരങ്ങൾ നടക്കുന്നില്ലേ? അവകൂടി ഉൾക്കൊണ്ട് ഗവേഷണത്തെ സങ്കല്പനപരമായി നവീകരിക്കേണ്ടതില്ലേ? എങ്കിലല്ലേ ഗവേഷണം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാകൂ?

മലയാളപഠനത്തിന്റെ മേഖലകൾ ഇന്ന് മുമ്പെന്നതിനെക്കാൾ വിപുലമായിട്ടുണ്ട്. ഗവേഷണപദ്ധതിയിൽ ഭാഷ, സാഹിത്യം എന്നു രണ്ടു മേഖലകളാണ് വിവരിച്ചിരുന്നത്. അതെഴുതിയ കാലത്തുതന്നെ ഫോക്‌ലോർ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗവേഷണമേഖലയായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പിന്നീടിങ്ങോട്ട് ആ വിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ഗവേഷണങ്ങൾ നടന്നുവരികയും ചെയ്തു. പലതും സമാഹരണങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങുന്നുവെങ്കിലും പുതിയ മേഖലകൾ പഠനമണ്ഡലത്തിലേക്കു വന്നുവെന്നതു ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. തുടർന്ന് മാധ്യമങ്ങൾ, പരസ്യങ്ങൾ, തിരക്കഥ, സിനിമ മുതലായി പല പുതിയ പഠനമേഖലകളും മലയാളഗവേഷണത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഇവയിൽ നിന്നു കണ്ടെത്തേണ്ട അറിവിനെ സംബന്ധിച്ച് വ്യക്തമായ ധാരണയുണ്ടാവണം. അതിനനുസൃതമായ അന്വേഷണമാർഗങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തുകയും വേണം. ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണാരൂപവത്കരണത്തിന് വ്യക്തിപരമെന്നതുപോലെ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങളും ആവശ്യമാണ്.

സാഹിത്യഗവേഷണത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ കെ.എം. പ്രഭാകരവാരിയർ സാഹിത്യത്തിലെ വസ്തുതകൾ സാക്ഷാദ് വസ്തുതകളല്ലെന്ന് എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ വസ്തുതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയേ ഇല്ലെന്നല്ല, കല്പിതാംശം എപ്പോഴുമുണ്ടാവാമെന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. സത്യവും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന ആശയവും അത്രമേൽ അകന്നുനില്ക്കുന്നുവെന്ന് (1982: 62) അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മാധ്യമം മാത്രമേ സാഹിത്യത്തിൽ വസ്തുതയായിട്ടുള്ളുവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപഠനങ്ങൾ ഏറെയും

ശൈലീനിഷ്ഠപഠനങ്ങളായത്? എന്തായാലും പ്രമേയവിശകലനം, താരതമ്യസമീപനം എന്നിവയാണ് സാഹിത്യത്തിലെ ആഭ്യന്തരഗവേഷണത്തിൽ പ്രധാനമായി അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നത്.

പക്ഷേ, സാഹിത്യം സത്യം പറയുന്ന രീതി വ്യത്യസ്തമാണെന്ന മനസ്സിലാക്കിയുള്ള ഗവേഷണമാണ് വേണ്ടതെന്ന തോന്നുന്നു. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ വരാത്ത ആന്തരികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അനുഭവങ്ങളിലൂടെ അറിവു നല്കുന്ന കലയുടെ സ്വഭാവം അപ്പോൾ പ്രധാനമാകും. സാഹിത്യത്തിന്റെ ദൃശ്യത കണക്കിലെടുക്കണം. ശബ്ദം, പ്രത്യക്ഷാനുഭവം മുതലായവ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടിവരും. ഇങ്ങനെ ഗവേഷണവിഷയത്തെത്തന്നെ പുതിയ രീതിയിൽ നോക്കിക്കാണുന്നത് പ്രയോജനകരമായേക്കും.

II

ഇനി നമുക്ക് രചനയെസംബന്ധിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ പരിഗണിക്കാം. ഏതുതരം രചനയ്ക്കും പരിശീലനം ആവശ്യമാണ്. ഏതു പ്രവൃത്തിയും പരിശീലനത്തിലൂടെ കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെടുത്താമെന്ന പറയണം. പ്രബന്ധത്തിന്റെ രചനാപരമായ മികവുകൊണ്ടുമാത്രം ഗവേഷണം മികവുറ്റതാണെന്ന് ആരും പറയില്ല. പക്ഷേ രചനയിൽ ശ്രദ്ധവയ്ക്കാത്ത ഒന്ന് വേണ്ടത്ര ഫലപ്രദമാവില്ല. ചിന്തയുടെ വഴി രചനയിൽ കാണണം. മറ്റുള്ളവർക്കു വായിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് എന്ന പരിഗണനയോടെ പ്രബന്ധമെഴുതാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നാണ് പ്രാഥമികമായി പറയേണ്ടത്. ലാളിത്യവും വൈശദ്യവും നല്ല ഗദ്യത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളാണ്. ആവർത്തനങ്ങൾ ഒഴിവാക്കേണ്ടതുമാണ്. ഇവയൊന്നും ഒറ്റയടിക്കു നേടിയെടുക്കാനാവില്ല. പരിശീലനത്തിലൂടെയേ സാധിക്കൂ.

പലപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്നതുപോലെ എഴുത്ത് അവസാനത്തേക്കു മാറ്റിവയ്ക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. എഴുതുന്നതിലൂടെ ചിന്ത തെളിഞ്ഞുവരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഒരു വസ്തുതയെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുകയാണെന്നിരിക്കട്ടെ. നാം പഠിച്ചുവച്ചതു മാത്രമല്ലല്ലോ പറയുന്നത്. പഠിച്ചവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പുതിയ ചിന്തകളും വാദങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നത് അസാധാരണമല്ല. അതുപോലെ എഴുത്തിലും എഴുത്തുകൊണ്ട് പുറത്തുവരുന്ന ചിന്തയും യുക്തിയുമുണ്ടാവാം. അവയെല്ലാം സ്വീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരില്ല. പക്ഷേ എല്ലാം തള്ളിക്കളയേണ്ടതായും വരില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ എഴുത്തും ചിന്തയും ഒന്നിച്ച് മുമ്പോട്ടുകൊണ്ടുപോകാവുന്നതാണ്.

എന്താണു ചിന്ത? (വളരെ പ്രായോഗികമായി പറയുകയാണ്, ഒട്ടും

ദാർശനികമല്ല). ഒരു കാര്യത്തിനു മറ്റുള്ളവയോടുള്ള ബന്ധവും വ്യത്യാസവും കണ്ടെത്തുന്നത്, എന്തായാലും അതിന്റെ ഒരു സ്വഭാവമാണ്. അപ്പോൾ ഒരു കാര്യത്തിന്, വിഷയത്തിന് അതിന്റെ പരിധി കണ്ടെത്തണം. അതൊരിക്കലും കണിശമാവില്ല. എങ്കിലും പ്രായോഗികമായി അതാവ്യമാണ്. അതിനുള്ളിലുള്ളവയിൽ കണ്ടെത്തുന്ന പൊരുത്തങ്ങളാണ് അങ്ങനെയൊരു പരിധി നിർണയിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നത്. (അത് ഒരിക്കലും മാറാത്തതെന്നു ധരിക്കില്ലല്ലോ). അപ്പോൾ തിർച്ചയായും അതിനു പുറത്തുള്ളവയുണ്ടാകും. അവയുമായി ബന്ധവും വ്യത്യാസവും കണ്ടെത്താം. വ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെത്തൽ തന്നെ ഒരർത്ഥത്തിൽ ബന്ധപ്പെടുത്തലാണ്. അങ്ങനെ ബന്ധവ്യത്യാസങ്ങൾ കണ്ടെത്തുമ്പോൾ നമ്മുടെ വിഷയം കൂടുതൽ തെളിയും. ഇങ്ങനെ ബന്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള (relational ആയ) ആലോചന ചിന്തയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു തോന്നുന്നു. വർഗീകരണം ഇതിന്റെ ഭാഗമായി നടക്കും.

ഗവേഷണത്തിന്റെ ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ആസൂത്രണം പ്രധാനമാണ്. ചെറിയ പ്രാപ്യസ്ഥാനങ്ങൾ (goals) നിർണയിക്കുകയും വലുതായി ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു പറയാറുണ്ട്. ചോദ്യങ്ങളിലൂടെയാണു ചിന്ത വളരുന്നത്. ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നയാൾക്ക് വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ചോദ്യം ചോദിക്കാനുണ്ടാകണം. വിഷയത്തെ ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത് അപ്പോഴാണ്. ചോദ്യങ്ങളെ രണ്ടായി തിരിക്കാം. ഒന്ന് സങ്കല്പനപരമായ (conceptual) ചോദ്യങ്ങളാണ്. എന്താണു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടത്, വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ധാരണാരൂപവത്കരണം എങ്ങനെ നടത്തണം, അതിന്റെ സ്വഭാവമെന്താവണം എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം വിഷയങ്ങൾ അതിൽ വരും. നാം പറഞ്ഞ, ഇതരങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധകല്പനകളിൽ തുടങ്ങിയ ആലോചനയിൽ നിന്ന് അപ്പോൾ വളരെയേറെ മുമ്പോട്ടു കടക്കും. സങ്കല്പനപരമായ ഈ ആലോചന ഗവേഷണത്തിൽ സുപ്രധാനമാണ്. രണ്ടാമത്തേത് പ്രായോഗികമായ ചോദ്യങ്ങളെന്നു പറയാം. അതായത് എന്താണു നാം ചെയ്യേണ്ടത് എന്ന ചോദ്യം. പ്രശ്നങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത് സങ്കല്പനപരമായ ചോദ്യങ്ങളാണ്.

ഗവേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നയാൾ ചോദ്യം ചോദിക്കുകയും അതിന് ഉത്തരം കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടുമാത്രം ഗവേഷണം നന്നാവണമെന്നില്ലെന്ന് കെയ്റ്റ് എൽ. തുറാബിയൻ ഗവേഷണത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രായോഗികഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. ഒന്നാമത് ചോദ്യം പ്രധാനമാണെന്നു സ്ഥാപിക്കണം. രണ്ടാമത് അതിന്റെ ഉത്തരം, പ്രശ്നത്തെ കൂടുതൽ വിപുലമായ

തരത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലേക്കു നയിക്കണം. ഉത്തരം അതിനുതകുമെന്നു തെളിയിക്കണം (Turabian, 2013: 6). ഗവേഷണത്തിലൂടെ വിഷയം മാത്രമല്ല ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നയാളും വളരുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ അപ്പോഴേ ഗവേഷണം ഫലപ്രദമാകൂ.

ഇവിടെ, തുറാബിയനെ അവലംബിച്ചുതന്നെ, ഗവേഷണം കൂടുതൽ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നതു നന്നായിരിക്കും. ഏതെങ്കിലുമൊരു വിഷയത്തെപ്പറ്റി—അത് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതുമാകാം—കുറെ വിവരങ്ങൾ സമാഹരിക്കലാണു ഗവേഷണമെന്നു കരുതുന്നവർകുറവല്ല. ഓണത്തെപ്പറ്റി ഗവേഷണം ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഐതിഹ്യങ്ങളും മറ്റു വിവരങ്ങളും ശേഖരിക്കും. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയെപ്പറ്റിയാണെങ്കിൽ കവിതകളും നിരൂപണങ്ങളും വായിച്ച് കുറിപ്പുകളാക്കും. പിന്നെയെന്ത്? അവിടെനിന്ന് എങ്ങനെ മുമ്പോട്ടുപോകണമെന്നറിയാതെ സമാഹരിച്ചവ ചേർത്തുവയ്ക്കലായിത്തീരാം പ്രബന്ധം.

അവിടെനിന്നു മുമ്പോട്ടു പോകണമെങ്കിൽ വിഷയസമീപനത്തിൽത്തന്നെ വ്യത്യാസമുണ്ടാകണം. അതായത് ഒരു ഗവേഷണപ്രശ്നം വേണം. ഓണം എന്തുകൊണ്ടു കേരളത്തിന്റെ ദേശീയോത്സവമായി? അതിന്റെ കാലമേത്, സാഹചര്യങ്ങളേവ? അതിനുള്ളിലെ അധികാരബലാബലങ്ങളെന്തെല്ലാം എന്നിങ്ങനെ ചില ചോദ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി വിഷയത്തെ സമീപിച്ചാൽ കേവലം വിവരസമാഹരണംകൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഇതും ഇതുപോലുള്ളതുമായ ചോദ്യങ്ങൾ വിശദമാക്കാനും പരിഹരിക്കാനും കഴിയുന്ന വിധത്തിൽ ഉപാദാനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും ക്രമീകരിക്കുകയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അത് നിഗമനങ്ങളിലേക്കു നയിക്കും. വൈലോപ്പിള്ളിക്കവിതയിലെ മനുഷ്യേതരലോകങ്ങളുടെ ധർമമെന്ത് എന്ന ചോദ്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് അന്വേഷണം മുമ്പോട്ടുകൊണ്ടുപോയാൽ സമാഹരണത്തിനുമപ്പുറത്തേക്ക് വഴിതെളിഞ്ഞേക്കാം. അത് പുതിയ ആലോചനകളിലേക്കു നയിക്കാം. തന്റെ ചോദ്യങ്ങളെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഉപാദാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല നിഷേധിക്കുന്നവയും തീർച്ചയായും പരിഗണിക്കണം. അപ്പോഴേ ചിന്തയ്ക്ക് മൂർച്ചയുണ്ടാകൂ. അതിന്റെ ഫലമായി വിഷയം മാറ്റുകയോ ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെയോ വേണ്ടിവന്നാലും നിഷേധത്തെളിവുകൾ പരിഗണിക്കാതിരിക്കരുത്.

ഗവേഷണപ്രശ്നം പ്രസക്തമായിരിക്കണമെന്നതാണു മൂന്നാമത്തെ കാര്യം. താൻ കണ്ടെത്തിയ നിഗമനംകൊണ്ടെന്തു കാര്യമെന്ന് വായനക്കാർക്ക്

ചോദിക്കാനിടവരരുത്. എല്ലാ ഗവേഷണങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പ്രയോജനമുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. സാഹിത്യാദിവിഷയങ്ങളാകുമ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചും. പക്ഷേ ചിന്തയെ ഉണർത്താനും വിമർശനാത്മകജ്ഞാനം വളർത്താനും കഴിയുകയെന്ന ലക്ഷ്യമെങ്കിലും അതിനുവേണം. ഇതെന്തിന് എന്ന ചോദ്യം ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നയാൾ മുൻകൂട്ടി ചോദിച്ചാലേ അതു സാധിക്കൂ. കുറച്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് തൃശ്ശൂർ വടക്കുംനാഥക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു കൂടിയാട്ടത്തിൽ അമ്മന്നൂർ കുട്ടൻ ചാക്യാർ (സുഭദ്രാധനഞ്ജയം 10-ാം ദിവസം, കൂടിയാട്ടം രണ്ടാം ദിവസം, വിദൂഷകൻ) പറഞ്ഞ ഒരു ഫലിതം ഓർമവരുന്നു:

“കാകസ്യ കതി ദന്താസ്യുഃ
മേഷസ്യാണ്ഡം കിയൽ പലം
ഗർദ്ദഭേ കതി രോമാണി
ഏതേ മൂർഖവിചാരണാഃ”

(കാക്കയുടെ പല്ല് എണ്ണുക, ആടിന്റെ അണ്ഡം എത്ര പലമുണ്ടെന്നു നോക്കുക, കഴുതയുടെ രോമം എണ്ണുക—ഈ പണികളൊക്കെ മൂർഖന്മാർചെയ്യുന്നതാണ്). ഒരാവശ്യവുമില്ലാത്ത ഇത്തരം പ്രവൃത്തികളെ അദ്ദേഹം ഇപ്പോഴത്തെ ഗവേഷണത്തോടാണ് ഉപമിച്ചത്. എഴുത്തച്ഛൻ ഉപയോഗിച്ച ‘ക’ എണ്ണുന്നതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപോലെ. അതെന്തായാലും ഗവേഷണത്തിൽ ഉന്നയിക്കുന്ന പ്രശ്നം സാർത്ഥകമായിരിക്കണമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ചിന്തയ്ക്ക് വൈശദ്യമുണ്ടായാലേ ഇതു സാധിക്കൂ. വിഷയം നന്നായി മനസ്സിലാക്കിയാലേ അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയ്ക്കു വൈശദ്യമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ. സ്വന്തം വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്തവും നവീനവുമായി എന്തെങ്കിലും പറയാൻ, കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കണം. ഈ ഗുണങ്ങൾ എങ്ങനെ ആർജിക്കാം? അതിന്റെ രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ ‘Authoring a Ph.D.’ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പാട്രിക് ഡൺലേവി (Patrick Dunleavy) പറയുന്നു (ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഇനിയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലേടത്ത് ഞാൻ ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്).

1. പുതിയ വസ്തുതകൾ കണ്ടെത്തുക
2. സ്വതന്ത്രമായ വിമർശനചിന്ത ഉപയോഗിക്കുക. ഇതുരണ്ടും പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരും (2003: 27).

സ്വതന്ത്രവിമർശനചിന്തയ്ക്ക് നാം മുമ്പ് പരാമർശിച്ച സിദ്ധാന്ത (theory) ങ്ങൾ സഹായിക്കും. എന്തായാലും സ്വന്തമായ ചിന്ത അനിവാര്യമാണ്. അതു പ്രയാസകരമാണുതാനും.

ഇവിടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സഹായകമായേക്കാം. ശുദ്ധമായ

സിദ്ധാന്തമെന്നല്ല ഒരു ലോകവീക്ഷണം, ആശയസംഹിത, ചിന്താപദ്ധതി ഇവയോടു ചേർന്നുനിന്ന് വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് ആ വിഷയത്തിൽ താരതമ്യേന സ്വന്തമെന്നു പറയാവുന്ന ഒരു ചിന്താ മാർഗം തുറന്നുതരാനിടയുണ്ട്. ഇങ്ങനെ ഏതെങ്കിലുമൊരു ചിന്താപദ്ധതി സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ അതിനെതിരായി വരാനിടയുള്ള വാദഗതികൾ കൂടി കണക്കിലെടുത്ത് നമ്മുടെ വാദത്തെ മൂർച്ചപ്പെടുത്തണം. എതിർവാദങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ പിടിച്ചുനില്ക്കാനാവുന്നില്ലെങ്കിൽ അതുപേക്ഷിക്കുകതന്നെയാണു നല്ലത്. പക്ഷേ, ഒരു ചിന്താപദ്ധതിയിലൂടെ നോക്കുമ്പോഴേ സവിശേഷമായെന്തെങ്കിലും കാണാൻ കഴിയൂ എന്നതു പ്രധാനമാണ്. ഒന്നിനുവേണ്ടിയുമല്ലാതെ നിലകൊള്ളുന്നയാൾ എല്ലാറ്റിന്റെയും മുമ്പിൽ വഴങ്ങിപ്പോകും എന്ന അലക്സാണ്ടർ ഹാമിൽറ്റണിന്റെ വാക്യം ഡൺലേവി ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട് (2003: 37). അതു നമുക്കും സ്വീകാര്യമാണ്. നോട്ടങ്ങളാൽ ബാധിതമാകാതെ വസ്തുതകൾ നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്ന സാമാന്യബോധം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഈ കാലത്ത് സവിശേഷവീക്ഷണങ്ങൾ ചിന്തയെ മുമ്പോട്ടുനയിക്കുമെന്നുതന്നെ പറയാം. പക്ഷേ, നിലവിലുള്ള ഏതെങ്കിലും സിദ്ധാന്തത്തോട് യാന്ത്രികമെന്നു തോന്നും മട്ടിൽ വിഷയത്തെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതാണോ ഗവേഷണം? മലയാളത്തിൽ അങ്ങനെ കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീവാദവും ദളിതവാദവും മറ്റും സമകാലിക ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ എത്രയും പ്രസക്തമാണെങ്കിലും, ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ത്തന്നെ വ്യക്തമാകുന്ന അത്തരം ആശയങ്ങൾ എടുത്തുവയ്ക്കുന്നതിൽ ചിന്ത എത്രുകണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്? ഗാഢപാരായണംപോലും ആവശ്യമില്ലാത്ത അത്തരം ആശയസമാഹരണങ്ങൾ ഗവേഷണമെന്ന പേരർഹിക്കുന്നുണ്ടോ? പാഠത്തിന്റെ ഉപരിതലത്തിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരം ആവശ്യമാണെങ്കിലും അതിൽ അവസാനിക്കുന്നതാവരുത് ഗവേഷണം. ഉപരിതലത്തിൽ ത്തന്നെ കണ്ടെത്താവുന്ന ചില വ്യതിരിക്തതകളിൽ നിന്ന് അന്തസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു നോക്കാൻ കഴിയുമ്പോഴാണ് വ്യത്യസ്തതകൾ കാണാനാവുന്നത്. അതിനാണ് സൈദ്ധാന്തികസമീക്ഷകൾ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതും.

ഗവേഷണപ്രബന്ധം രൂപപ്പെടുത്തേണ്ടത് ബൗദ്ധികമായ ഒരു പ്രശ്നത്തെ മുൻനിർത്തിയാണ്. ഉത്തരം കിട്ടേണ്ട ചില ചോദ്യങ്ങൾക്ക് സാധ്യതയുള്ള വിഷയം വേണം. അല്ലെങ്കിൽ മുമ്പ് വിശദീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധം വിശദീകരിക്കാൻ സാധ്യത അവശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിഷയം. സ്വയം വെളിപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്ന ചോദ്യങ്ങളാവില്ല ഒരുപക്ഷേ, ഒരു വിഷയത്തിലുണ്ടാവുക. അവ വ്യക്തമായി നിർവചിക്കുകയും ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും

ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നയാളുടെ ചുമതലയാണ്. ഒരു ബൗദ്ധികപ്രശ്നത്തിന് അഞ്ചു ഘടകങ്ങളുണ്ടെന്ന് റോബർട് നോസിക് എന്ന തത്ത്വചിന്തകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തേത് ലക്ഷ്യം അഥവാ പ്രാപ്യസ്ഥാനമാണ്. ഓരോ കണ്ടെത്തലും അതിലേക്കു നയിക്കുമോ എന്നു പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അടുത്തത് ലക്ഷ്യത്തിലെത്താനുള്ള അന്വേഷണത്തിന്റെ പ്രാഥമികാവസ്ഥയാണ്. അതായത് അന്വേഷണത്തിന്റെ തുടക്കം. ഗവേഷണത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പൂർവപഠനങ്ങൾ, വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ തത്കാലസ്ഥിതി എന്നിവയൊക്കെ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഘടകമാണിത്. ഇവയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി എങ്ങനെ വിഷയത്തെ സമീപിക്കാമെന്ന ചിന്തയാണ് അടുത്ത ഘട്ടം. പുതിയ ഉപാദാനങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുമോ? പുതിയ രീതിയിൽ വിഷയത്തെ സമീപിക്കാനാവുമോ എന്നൊക്കെ ആലോചിക്കേണ്ട അവസരമാണിത്. അതിന്റെ വെല്ലുവിളികളും പരിമിതികളും തിരിച്ചറിയുന്നതാണ് നാലാമത്തെ പടി. നാം പിന്തുടർന്ന ചില സമീപനരീതികൾ ഫലപ്രദമല്ലെന്നു മനസ്സിലാകും. അതനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തി ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തുന്നതാണ് അഞ്ചാമത്തെ ഘട്ടം (Leavy, 2003: 23). ആദ്യത്തേതിൽ നിന്ന് അവസാനത്തേതിലേക്ക് ക്രമാനുഗതമായ പുരോഗതിവേണം.

ഇങ്ങനെ ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിക്കുന്നതിനാണ് സ്വന്തമായ ചിന്ത ആവശ്യമായിവരുന്നത്. അങ്ങനെ കണ്ടെത്തുന്ന വസ്തുതകളെ ഫലപ്രദമായി സംവിധാനം ചെയ്ത് അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കഴിവും ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നയാൾ നേടിയെടുക്കണം. കേന്ദ്രവർത്തിയായ ബൗദ്ധികപ്രശ്നം വിശദമായി തിരിച്ചറിഞ്ഞാലേ അതു സാധിക്കൂ. അതു വ്യക്തമാകുന്ന തരത്തിലായിരിക്കണം പ്രബന്ധത്തിന്റെ സംവിധാനം. പ്രബന്ധത്തിനു വിഷയത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന തുടക്കവും കേന്ദ്രവിഷയത്തിന്റെ അവതരണവും സ്വാഭാവികമായ പരിണാമവും വേണം.

പ്രബന്ധത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗം മധ്യഭാഗംതന്നെയാണ്. മറ്റുള്ളവ നിസ്സാരമാണെന്നല്ല അതിനർത്ഥം. വിവരണം, വിശകലനം, വാദഗതിയുടെ അവതരണം, സമർത്ഥനം എന്നീ ഘടകങ്ങൾ അതിൽ ഉണ്ടാവണം. വിവരണമെന്നത് പുറമേയ്ക്കുതന്നെ കാണാവുന്ന വസ്തുതകളുടെ അവതരണമാണ്. പക്ഷേ കാണാവുന്നതെല്ലാം വിവരിക്കുകയില്ലല്ലോ. തുടർന്നുള്ള വിശകലനത്തെയും വാദത്തെയും മുൻകൂട്ടിക്കണ്ട് അതിന് യോജിച്ച തരത്തിലായിരിക്കും വിവരണം തയാറാക്കുന്നത്. അടുത്തഘട്ടം വിശകലനം അഥവാ വിവരണങ്ങളുടെ അപഗ്രഥനമാണ്. വിവിധതരം വർഗീകരണങ്ങളും അവയുടെ

പരസ്പരബന്ധം കണ്ടെത്തലും ഇവിടെ പ്രധാനമാണ്. കാലഘട്ടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വർഗീകരിച്ച പഠിക്കാം. പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ കണ്ടെത്തി അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിശദീകരണം നല്കാം. കാരണകാര്യബന്ധത്തിലൂന്നി വിശകലനം ചെയ്യാം. ഇങ്ങനെ പല മാർഗങ്ങളും വിശകലനത്തിന് ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. വിവരിച്ച വസ്തുതകളുടെ പരസ്പരബന്ധങ്ങളും വ്യത്യാസങ്ങളും വ്യത്യസ്ത ഘടകങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്നത് വിശകലനത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗമാണ്. ഈ വിശകലനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി വാദഗതികൾ പടുത്തുയർത്തുകയാണ് അടുത്തതായി ചെയ്യുന്നത്. വിശകലനത്തിലൂടെ കണ്ടെത്തിയ വസ്തുതകളെ വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ട ഘട്ടമാണിത്. ഈ വാഖ്യാനത്തിനു നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത് സൈദ്ധാന്തിക സമീക്ഷകളും ലോകവീക്ഷണങ്ങളും ആശയസംഹിതകളുമാണ്. അവയാണ് വസ്തുതകളെ പുതിയതായി മനസ്സിലാക്കാനും അതിനനുസൃതമായി അവതരിപ്പിക്കാനും ഗവേഷകരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത്. വിവരണം മാത്രമായാൽ അത് ഗവേഷണമായി എന്നു പറയാനാവില്ല. വിശകലനം കൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ ഗവേഷണസ്വഭാവം പ്രാഥമികതലത്തിലെങ്കിലുമുള്ള പ്രബന്ധമാണെന്നു പറയാം. വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ തലത്തിലേക്കെത്തുമ്പോഴാണ് അത് നിസ്സംശയമായും ഗവേഷണപ്രബന്ധമാകുന്നത്. അതിന് ധൈഷണികമായി താൻ എവിടെ നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നത് പ്രധാനമാണ്. ആ നിലയാണ് വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം നിർണയിക്കുന്നത്. സൈദ്ധാന്തികസമീക്ഷയാണിവിടെ നിർണായകമാകുന്നത്. അത് വ്യാഖ്യാനത്തെ വിമർശനാത്മകമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

പ്രബന്ധം സമാപിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ഗവേഷണപ്രശ്നത്തിന് ഉചിതമായ ഉത്തരം കണ്ടെത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിക്കണം. ഉപസംഹാരം പ്രധാനമാണ്. അത് പ്രബന്ധത്തിലെ വസ്തുതകളുടെ കേവലാവർത്തനമാവരുത്. വാദങ്ങൾ സംഗ്രഹിച്ച് അവ എങ്ങനെ പ്രധാനപ്പെട്ട വാദത്തെ സാധൂകരിക്കുന്നുവെന്നും സ്വന്തം കണ്ടെത്തലെന്തെന്നും പറയുകയാണു വേണ്ടത്.

ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഉദാസീനമായ രചനയാവരുതത്. ഗവേഷണപ്രബന്ധമെന്നല്ല ഒരു രചനയും ഉദാസീനതയോടെ പാടില്ലാത്തതാണ്. അധ്യായങ്ങൾ തമ്മിൽ തമ്മിൽ തുടർബന്ധം വേണം. അധ്യായത്തിനുള്ളിലെ ഖണ്ഡികകൾ തമ്മിൽ തമ്മിലും. ഭാഷ ലളിതവും വിശദവുമാവണം. അലങ്കാരരഹിതമായ ഭാഷയാവണം പ്രബന്ധത്തിലേതെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഭാഷയിൽ നിന്ന് അവ തീരെ ഒഴിവാക്കാനാവില്ല.

ചില രൂപകങ്ങളോ വിശേഷണങ്ങളോ വൈശദ്യവും സൂക്ഷ്മതയും കൂട്ടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങനെയുള്ളവ ഒഴിവാക്കണമെന്നൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ പ്രദർശനപരത തോന്നത്തക്കതരത്തിൽ അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കാതിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. അത് പ്രബന്ധത്തിന്റെ ഗൗരവം കുറയ്ക്കും. സ്വന്തമായി ഒന്നും പറയാനില്ലാത്തവരാണ് അലങ്കാരം കൊണ്ടു മേളം തകർക്കുന്നതെന്ന് മുണ്ടശ്ശേരി പറഞ്ഞത് ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് ശരി.

വാക്യഘടന, വാക്യരചനയിലെ ക്രമങ്ങൾ മുതലായവയിലൊക്കെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. കുറച്ചൊക്കെ ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ പരിശോധിക്കാനിടയായിട്ടുള്ളതിന്റെ അനുഭവം വെച്ച്, മലയാളത്തിലെ പല പ്രബന്ധങ്ങളും ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അടച്ചാക്ഷേപിക്കുകയല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അപൂർണവാക്യങ്ങൾ, അന്വയിക്കാത്ത വാക്യങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ ഒരു രചനയിലും വന്നുകൂടാത്തതല്ലേ? വാക്യങ്ങൾ സമുച്ചയിക്കുമ്പോൾ വരുന്ന തെറ്റാണ് സാർവത്രികമായി കാണുന്ന മറ്റൊന്ന്. സമുച്ചയം ശരിയാകണമെന്നില്ല എന്നത് പതുക്കെപ്പതുക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുമോ എന്നുപോലും തോന്നുന്നു. ഇവയൊക്കെ ആശയവൈശദ്യം കുറയ്ക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ലല്ലോ. ആശയങ്ങളും വാദഗതികളും മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാകുന്നവിധത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ ഗവേഷണപ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിന് ആശയകാലുഷ്യമുണ്ടാക്കുന്ന വാക്യപ്രയോഗങ്ങൾ തടസ്സമാണ്. അത്തരം വാക്യങ്ങൾ വായിക്കുമ്പോൾ ശരിരൂപം എന്തായിരിക്കും, രചയിതാവ് ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്തായിരിക്കും എന്നൊക്കെ ആലോചിച്ച് സമയം കളയേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

കുറിപ്പുകളും ഗ്രന്ഥസൂചിയും തയാറാക്കുന്ന കാര്യമാണു മറ്റൊന്ന്. അവയുടെ സാങ്കേതികരീതികളെപ്പറ്റിയൊന്നുമല്ല ഇവിടെ പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഏതു രീതിയെന്നതല്ല, പ്രബന്ധത്തിൽ ഉടനീളം ഒരേരീതി കൈക്കൊള്ളണമെന്നതാണു പ്രധാനം. പ്രബന്ധശരീരത്തിൽ നമ്പർ നല്കിയിട്ട് കുറിപ്പിൽ വിശദീകരിക്കാതിരിക്കുക, ഉദ്ധരണി നല്കിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾ ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ നല്കാതിരിക്കുക, ഉദ്ധരണികളിൽ കൃത്യത പാലിക്കാതിരിക്കുക എന്നിങ്ങനെ പല വൈകല്യങ്ങളും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രബന്ധരചനയ്ക്ക് ഉപയോഗിച്ച പതിപ്പിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവർഷം വേണം ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ കൊടുക്കാനെന്ന നിയമം തെറ്റിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. കഴിയുന്നിടത്തോളം ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ വർഷം ബ്രാക്കറ്റിൽ കൊടുക്കുകയും വേണം.

ഇതൊക്കെ അത്ര വലിയ കാര്യങ്ങളാണോ എന്നു ചോദിക്കാം. അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ പരിഹരിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വലിയ കാര്യമല്ലെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഗവേഷണപ്രബന്ധരചനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യം തന്നെയാണ്. എന്നല്ല ഏതുതരം രചനയിലും ഇവയൊക്കെ പ്രധാനമാണ്. കാരണം മറ്റുള്ളവർക്കു വായിക്കാനാണല്ലോ എഴുതുന്നത്. മറ്റുള്ളവരെ പരിഗണിക്കണമെന്നേ ഈ പറഞ്ഞതിനർത്ഥമുള്ളൂ. അവരുടെ സമയവും വിലപ്പെട്ടതാണ്. സൂചനകൾ കൃത്യമായി ലഭിക്കാനും സുഗ്രഹമായ വാക്യങ്ങളിലൂടെ വിവക്ഷിതം മനസ്സിലാക്കാനും അവർക്ക് അവകാശമുണ്ട്. അതിനർത്ഥം വായിക്കുന്നവരുടെ പക്ഷത്തുനിന്ന് ഒരധ്വാനവും വേണ്ടെന്നല്ല. പക്ഷേ അത് വാക്യഘടന ശരിയാക്കുന്നതുപോലുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പരിശീലനംകൊണ്ടു നേടിയെടുക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് എഴുത്തിന് പരിശീലനം ആവശ്യമാണെന്നു പറയുന്നത്. രചനാപരമായ പരിശീലനങ്ങളിലും കൂടി ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട സാഹചര്യമായിത്തുടങ്ങി എന്നതിന്റെ തെളിവാണ് ഭാഷാപരവും സൂചനകൾ നല്കുന്നതു സംബന്ധിച്ചതുമായ വൈകല്യങ്ങളെന്നു പറയാം. അതുപോലെ എഴുത്ത് ഒരൊഴിവുകാലവേലയല്ല, മറ്റേതൊരു അധ്വാനവും പോലെ ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തിയാണെന്ന ആശയവും (Leavy, 2003: 152) ഗവേഷകർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രതിപാദനത്തെയും വായനയെയും സൂക്ഷ്മവും സുഗ്രഹവുമാക്കാൻ സഹായിക്കുന്നവയാണ് പട്ടികകൾ, ചാർട്ടുകൾ, ഡയഗ്രങ്ങൾ മുതലായവ. വിഷയവൈശദ്യത്തിന് അവ ആവശ്യമെങ്കിൽ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. വാക്കുകളെപ്പോലെ ദൃശ്യങ്ങളും പ്രധാനമാണ്. ചിന്തയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുതരത്തിലുള്ള ദൃശ്യപ്രതിനിധാനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ സാങ്കേതികവിദ്യ വികസിച്ച ഈ കാലത്ത് എളുപ്പവുമാണ്.

ഈ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളൊക്കെ അക്ഷരംപ്രതി പാലിക്കേണ്ടവയാണെന്നോ ഇവയേ പാലിക്കേണ്ടതുള്ളൂവെന്നോ ഉള്ള ധാരണയിലല്ല ഇത്രയും എഴുതിയത്. ഗവേഷണസ്ഥാപനങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളും വർധിക്കുകയും സമയബന്ധിതമായി ചെയ്യേണ്ട ഒരു കോഴ്സ് ആയി ഗവേഷണം മാറിത്തീരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അതു ഫലപ്രദവും പ്രയോജനപ്രദവുമാക്കാൻ സഹായകമാകാവുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ പങ്കുവെച്ചുവെന്നേയുള്ളൂ. ഉപദേശത്തിന്റെ സ്വരം ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല.

ആധാരസൂചി

1. പ്രഭാകരവാരിയർ, കെ.എം., 1982: ഗവേഷണപദ്ധതി, ശുകപുരം, വള്ളത്തോൾ വിദ്യാപീഠം.

2. സ്കറിയാ സക്കറിയ, 2017: 'മലയാളഗവേഷണത്തിന്റെ രീതിശാസ്ത്രം', ഗവേഷണ പഠനവും രീതിശാസ്ത്രവും അറിവുല്പാദനത്തിന്റെ പുതുവഴികൾ (എഡി. ടി. അനിത കുമാരി, രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്), തിരൂർ, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ മലയാളസർവകലാശാല.

3. Dunleavy, Patrick, 2003: *Authoring a Ph.D. How to plan, draft, write & finish a doctoral thesis or dissertation*, Hampshire, Palagrave Macmillan.

4. Given, Lisa M (Ed.), 2008: *The Sage Encyclopedia of Qualitative Research Methodology Vol 2*, London, Sage Publications.

5. Turabian, Kate L., 2013: *A Manual for Writers of Research Papers, Theses and Dissertations*, Chicago, The University of Chicago Press.

thevarathu@gmail.com